

з різних джерел. Варто враховувати грамотність та правдивість (будь-хто може перевірити інформацію). А ще слід підготуватися морально. Варто пам'ятати правило: один раз напишіть, сім разів перечитайте. Цим ви завоюєте присутніх.

Форма викладу доповіді:

- не потрібен монолог – потрібен діалог
- особистий досвід посідає не останнє місце
- використання теми доповіді в практиці
- використання посмішки та гумору
- за можливості присутній ліричний відступ
- питання: «Чому?»

Отож, від випускників вищих навчальних закладів очікується вміння володіти українською мовою, як письмово, так і усно, на наукові та професійні теми, а також набуття навичок публічної та міжособистісної комунікації у своїй майбутній професії лікаря.

Суховєєва Анастасія Олексіївна

ЛЕКСИЧНИЙ ТА СИНТАКСИЧНИЙ РІВНІ НАУКОВОГО СТИЛЮ

Україна, Харків

Харківський національний медичний університет
Кафедра української мови, основ психології та педагогіки
Науковий керівник: Скорбач Тетяна Василівна

У наш час, зі стрімким розвитком науки та інноваційних технологій, а також посиленням вимог до редакторської роботи у зв'язку з великою кількістю інформації, нагальним стало вивчення питання про рівні науково стилю. Фахівці повинні добре орієнтуватися в його структурі, тому саме цим і зумовлена актуальність цієї теми.

Майже кожне слово в наукових роботах набуває загального або абстрактного значення порівняно з конкретним. Завдяки цьому науковий стиль частіше має побічний, узагальнений характер. Можна спостерігати, що в роботах науковців лексичний склад виражений однорідністю та малим використанням синонімів,

що вказує на високу точність та лаконічність цього стилю, адже це забезпечує максимальну зрозумілість ідеї, яку намагається донести автор читачу. Також лексика тримається на трьох основних стовпах: загальноживані слова, загальнонаукові слова та терміни.

Загальноживаною є лексика, до якої належать слова, що вживаються всіма носіями мови. Вона найчастіше використовується в наукових текстах та складає їх основу, тому слова з повсякденного вжитку набувають у контексті наукового твору термінологічного або узагальненого значення. Це ще один раз наголошує на тому, що вивчення лексичного складу є обов'язковим завданням задля кращого розширення побутової та наукової мов.

Загальнонаукова лексика виступає безпосередньою частиною наукової мови, що виконує функцію опису об'єктів та явищ. Загальнонаукові слова «закріплені» за певними поняттями, але не є термінами, тому в межах контексту вони можуть набувати різних значень, і через це необхідно в даних ситуаціях давати точні визначення понять.

Третім та центральним стовпом лексики наукових текстів є терміни. Терміном можна позначати слово або словосполучення, що точно й однозначно називає предмет або явище і точно розкриває його зміст. Кожен термін має певну дефініцію.

Однією з найголовніших специфічних характеристик наукової мови є логічність, що виражається на синтаксичному рівні. Дуже характерним для цього жанру є використання вступних сполучників, що виконують роль зв'язку між реченнями та словосполученнями, наприклад: отже, тому, тож та ін., бо без них наукова мова стає уривчастою, стрибкоподібною, не спостерігається плавного перебігу думок. А також дуже широко використовуються слова в родових відмінках, що пояснюється підвищеною частотою цього відмінка в науковій мові.

Синтаксичні конструкції здебільшого загальноживані, нейтральні, оскільки зрозуміле подання точної інформації та її сприйняття вимагає певної відстороненості автора, найменшим рівнем емоційності. Наприклад, для наукового стилю характерні використання іменного присудка (а не дієслівного),

що сприяє створенню іменного характеру наукового стилю, або іменних складних присудків з короткими дієприкметниками. Подане явище вагоме, адже додавання оцінки ситуації з власної точки зору від автора у своїй науковій роботі може справити неправильне враження в читачів.

Широко поширені також безособові речення різноманітних типів, так як у сучасній науковій мові стало розповсюджене подання інформації без вказівки на особу, що обумовлено прагненням до узагальненості й абстрагованості. До того, в текстах часто використовуються пасивні конструкції, відсутня вказівка на того, хто виконує дію.

Крім цього, відзначається використання майже виключно оповідних речень, а питальних – лише у функції зосередження уваги читача; звідси з'являється одноманітність речень щодо мети висловлювання.

Отже, виходячи із всього вище перерахованого, можемо зробити висновок про те, що зі швидким розвитком суспільства та технологій, вивчення та уточнення синтаксичного та лексичного рівнів посідають важливе місце в знанні про науковий стиль, адже спеціальна мова — це основний інструмент для висловлення наукових знань у нашому житті та засіб для піднесення науки в майбутньому.

Таран Олексій Сергійович

ЕТИМОЛОГІЯ НАЗВ ЛІКАРСЬКИХ РОСЛИН, ЩО ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ У КАРДІОЛОГІЇ

Україна, Харків

Харківський національний медичний університет

Кафедра латинської мови та медичної термінології

Науковий керівник: к.філ.н., доцент Дерев'янченко Н.В.

Артеріальна гіпертензія є розповсюдженою хворобою, входить до складу групи серцево-судинних захворювань. За даними статистики смертей в Україні за 2021 рік від серцево-судинних хвороб загинуло 480013 людей. Для лікування артеріальної гіпертензії використовують сучасні антигіпертензивні препарати.